

ROMÂNIA
TRIBUNALUL HUNEDOARA
SECTIA A II-A CIVILA, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

SENTINȚA Nr. 588/CA/2019

SEDINȚA PUBLICĂ DIN 24 APRILIE 2019

Președinte:

- judecător

- grefier

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta SC SRL în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara - Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal la prima strigare s-a prezentat av. pentru reclamantă, lipsă părțile, motiv pentru care instanța lasă cauza la a doua strigare. La apelul nominal la a doua strigare s-a prezentat av. pentru reclamantă, lipsă părțile.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Se constată că prin serviciul registratură s-a depus la dosar, de la fila 65 la fila 272, din partea pârâtei dosarul administrativ care a stat la baza deciziei contestate.

Reprezentantul reclamantei învederează că nu solicită acordarea unui termen pentru a lua la cunoștință de înscrisurile depuse la dosar și că nu mai are alte cereri de formulat.

Instanța acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul reclamantei solicită instanței admiterea contestației astfel cum a fost formulată, și în consecință, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea în parte, ca nelegală și neîntemeiată a deciziei de impunere contestată, sub aspectul TVA-ului în sumă de

lei evidențiate prin acest act, cu exonerarea reclamantei de la plata acestei obligații fiscale, menținând în rest dispozițiile deciziei atacate, cu privire la celelalte obligații fiscale, pentru motivele invocate de reclamantă prin cererea introductivă. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Instanța lasă cauza în pronunțare.

TRIBUNALUL

Asupra cauzei de față constată următoarele:

Prin acțiunea formulată și înregistrată la data de 22.10.2018 la Tribunalul Hunedoara cu numărul 3898/97/2018, reclamantul SC SRL cu sediul în mun.

jud. Hunedoara în contradictoriu cu pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – Direcția Generală regională a Finanțelor Publice Timișoara cu sediul în mun. Timișoara str. Gh. Lazăr nr.9 B jud. Timiș –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara cu sediul în mun. Deva str. 1 decembrie 1918 nr.30 jud. Hunedoara a formulat contestație împotriva Deciziei de impunere nr. F-HD /28.12.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara, prin care a solicitat să se admită contestația și să se dispună: anularea în parte ca nelegală și neîntemeiată a deciziei de impunere sub aspectul TVA în sumă totală de lei evidențiate prin acest act cu exonerarea de la plata acestei obligații fiscale menținând în rest dispozițiile deciziei atacate cu privire la celelalte obligații fiscale; suspendarea executării actului contestat până la soluționarea definitivă a cauzei; obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, în baza deciziei de impunere contestate, organul fiscal a stabilit în sarcină următoarele obligații fiscale suplimentare de plată pentru perioada o bază suplimentară impozabilă în sumă de lei; obligații de plată a sumei de lei reprezentând TVA corespunzătoare bazei suplimentare impozabile indicate la pct1.

În termenul legal a formulat contestație împotriva acestui act la organul emitent. Ulterior, prin Decizia nr. /27.06.2018 a Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timișoara a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată.

Creanța fiscală privind taxa pe valoarea adăugată, ca obligație fiscală suplimentară nu se întemeiază pe situația de fapt reală, contrar dispozițiilor Legii nr.207/2015 privind Noul Cod de procedură fiscală fiind încălcate următoarele dispoziții ale acestei legi art.5, art.6, art.7. Organele de inspecție fiscală au ignorat prev. art. 55 din Legea nr.207/2015 privind mijloacele de probă. Au fost încălcate disp. art.72 și 73 alin(1) și (2) ale Legii nr. 207/2015 privind Noul Cod de procedură fiscală.

Au fost încălcate și disp. art.118 al(5) din Legea nr.207/2015 care reglementează Regulile privind inspecția fiscală.

SC SRL a fost înregistrată în scopuri de TVA începând cu data de 01.11.2015 însă la data de 03.11.2015 prin Decizia nr a fost anulată din oficiu înregistrarea societății în scopuri de TVA, motivat de faptul că persoana impozabilă nu justifică intenția și capacitatea de a desfășura activitate economică care implică operațiuni din sfera TVA. Ulterior Deciziei nr. /03.11.2015 se emite Decizia nr. /19.11.2015 privind respingerea cererii de înregistrare în scopuri de TVA.

Potrivit Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene (Camera a doua) din data de 14.03.2013 în cauza C-527/11 *Articolele 213, 214, 273 din Directiva 2006/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoare adăugată trebuie interpretat în sensul că se opun refuzului din partea administrației fiscale a unui stat membru de a atribui un număr de identificare în scopuri de taxă pe valoare adăugată unei societăți pentru simplul motiv că aceasta nu dispune în opinia respectivei administrații, de mijloace materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată și că titularul părților sociale ale acestei societăți a obținut deja, în repetate rânduri, un asemenea număr pentru societăți.*

Invocarea disp. art. 152 pct 6 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal ar fi aplicabile numai în situația în care persoana impozabilă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere ceea ce nu este valabil și în cazul reclamantului.

II a. În ceea ce privește cuantumul TVA stabilită suplimentar se arată faptul că este calculat eronat și din punct de vedere aritmetic. Prezumtivul TVA ar fi în sumă de ei față de ei.

b. Cu privire la TVA nedeductibilă se arată că din interpretarea întregului Titlu VI din Codul fiscal privind taxa pe valoare adăugată rezultă că deductibilitatea TVA constituie regula generală fiind tratată de legiuitor ca un drept al contribuabilului persoană impozabilă iar nedeductibilitatea este excepția de la regulă care trebuie aplicată numai sub stricta interpretare a textului de lege și doar atunci când legea distinge în acest sens.

În principal dreptul de deducere este reglementat de art. 145 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Dreptul de deducere a TVA este condiționat de justificarea achizițiilor/serviciilor cu documente și utilizarea acestora în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile fapt justificat pe deplin de societatea reclamantă cu facturi fiscale care îndeplinesc condițiile art.155 al (19) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Totodată pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoare adăugată este necesară respectarea condițiilor prev. de art. 146 al1 lit.a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Persoana impozabilă pentru a beneficia de acordarea dreptului de deducere a taxei pe valoare adăugată trebuie să justifice exercitarea acestui drept în baza exemplarului original al facturii care să cuprindă informațiile prevăzute de art.155 al(19) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În speță devin incidente prevederile art.7 al 2 și art.113 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Referitor la obligațiile fiscale accesorii se cere să se constate că reclamanta nu datorează nici obligațiile fiscale accesorii.

III Privitor la cererea de suspendare a executării actului administrativ contestat până la soluționarea definitivă a cauzei se invocă dispozițiile art. 14 din Legea nr.554/2004.

Riscul nesuspendării actului administrativ contestat constă tocmai în posibilitatea aplicării imediate a acestuia, cu valoare de titlu executoriu pe calea executării silite începute împotriva sa în dosarul execuțional nr. al executorului fiscal Serviciul Fiscal Municipal Orăștie., pentru recuperarea creanțelor fiscale urmărite ceea ce ar putea duce la poprirea conturilor bancare și

Contractul de închiriere nr 01.07.2015 având ca obiect conform art.3 și 4 din contract închirierea de către locator a imobilului situat în Sebeș str. Fântânele nr.6T, pentru a-i servi locatarului drept locuință de serviciu se arată că art.145 al(2) lit. a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal stabilește că

Art.145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere

Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile.

Așadar dreptul de deducere al taxei aferente achizițiilor de bunuri și servicii efectuate de o persoană impozabilă este condiționat de destinația acestor achiziții respectiv în folosul de operațiuni taxabile.

Cu privire la suma de lei reprezentând TVA fără drept de deducere se susține că reclamanta nu prezintă modul în care achizițiile de bunuri și servicii pentru care ar fi avut dreptul la deducerea TVA au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, astfel că se cere să se constate că acțiunea sa este neîntemeiată și sub acest aspect.

Cu privire la obligațiile fiscale accesorii se arată că reclamanta înțelege să precizeze că nu datorează obligații fiscale accesorii fără a preciza care este actul administrativ fiscal prin care să se fi stabilit în sarcina sa acest tip de obligații fiscale și nici cuantumul acestora, astfel că instanța de contencios administrativ se poate investi cu soluționarea unei cereri împotriva acestor obligații fiscale accesorii fără a fi identificate în mod corect.

Cu privire la cererea de suspendare se susține că întrucât reclamanta nu a prezentat nici un motiv de nelegalitate vădită a deciziei de impunere analizarea celorlalte motive aduse în susținerea cererii de suspendare ar impune în mod obligatoriu o verificare a condițiilor de fond, de legalitate sau de temeinicie a actului administrativ atacat.

Această analiză este imposibil de realizat întrucât până la anularea de către instanță a actului administrativ acesta se bucură de prezumția de legalitate în caz contrar s-ar anticipa soluția ce va fi dată pe fondul cauzei ajungându-se la o prejudecare a fondului ceea ce ar contraveni dispozițiilor art.14 din Legea nr.554/2004.

Reclamanta în susținerea cererii de suspendare nu a demonstrat existența unor motive temeinice care să pună la îndoială legalitatea deciziei de impunere.

Analizând cererea de față, prin prisma motivelor invocate și a probelor administrate, instanța reține următoarele:

Reclamanta SC SRL a formulat contestație împotriva Deciziei de impunere nr. F-HD 577/28.12.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara.

Prin Decizia de impunere F-HD 577/28.12.2017 organele de inspecție fiscală au stabilit o TVA suplimentară în sumă de 27.000 lei pentru perioada noiembrie 2015-septembrie 2017, ca urmare a faptului că reclamanta a depășit plafonul de înregistrare în scopuri de TVA la luna septembrie 2015 nefiind înregistrată în acest sens și necomportându-se ca un plătitor de TVA cu drepturile și obligațiile aferente.

Tribunalul reține că în luna septembrie 2015 reclamanta a depășit plafonul de 27.000 lei realizând o cifră de afaceri în sumă de 27.000 lei și având obligația ca începând cu data de 01.11.2015 să se înregistreze în scopuri de TVA conform art.153 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal. Deși la nivelul anului 2015 organele fiscale au respins cererea de înregistrare în scopuri de TVA din motive pe care reclamanta nu a considerat necesar a le ataca la instanța de contencios administrativ faptul că în anul 2016 a depășit din nou plafonul de 220 000 lei până la care se putea aplica regimul special de scutire conform art.152 al 2 din Codul fiscal a creat din nou obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA. Același stare de fapt s-a regăsit și la nivelul anului 2017 când reclamanta a depășit plafonul în cursul trim II.

Reclamanta nu a respectat prevederile art.155 cod fiscal referitoare la justificarea dreptului de deducere a TVA prin deținerea unei facturi și completarea ei cu informațiile prevăzute. În mod greșit se susține că decizia de impunere nu este legală întrucât din analiza acesteia comparativ cu normele procedurale care precizează forma și conținutul deciziei de impunere rezultă fără putință de tăgadă faptul că decizia de impunere îndeplinește toate condițiile prevăzute de lege.

În Raportul de inspecție fiscală precum și în decizia de impunere se arată amănunțit abaterile reclamantei de la legislația fiscală.

prin aceasta practic a blocării activității comerciale prin privarea de veniturile curente indispensabile pentru bunul mers al activității societății comerciale, creanțele fiscale urmărite fiind apte și de a determina executarea silită în natură a bunurilor societății.

În acest sens se cere să se aprecieze că iminența producerii unei pagube este dovedită și că este îndeplinită condiția cerută de art. 14 al(1) din Legea nr.554/2004
Potrivit dis part. 632 al1 NCPC temeiul în baza căruia se poate efectua executarea silită îl constituie titlu executoriu.

În temeiul Deciziei de impunere nr. F-HD 28.12.2017 emisă de AJFP Hunedoara organul fiscal a emis Titlu executoriu nr.3000/06.03.2018 în baza căruia Serviciul Fiscal Municipal Orăștie a pornit executarea silită în dos. exec. emițând în acest sens Somația nr. din 06.03.2018 ca act începător de executare silită.

Prin Incheierea de ședință din data de 04.07.2018 pronunțată de Judecătoria Orăștie în dos. civil nr. 8/272/2018 instanța de fond a respins cererea de suspendare a executării silită efectuate în dosarul execuțional nr. 577/2018. Deși se făcuse dovada achitării în întregime a cauțiunii în cuantumul stabilit de instanță de 2000 lei.

Ulterior prin Decizia nr.701/04.10.2018 a Tribunalului Hunedoara a fost respins apelul declarat împotriva acestei încheieri de ședință.

În drept se întemeiază contestația pe disp. art.281 al2 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, art.8 al1, art.11 și art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara a formulat *întâmpinare* prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii privind anularea în parte a Deciziei de impunere nr. F-HD : 28.12.2017 pentru suma de 2000 lei.

În prealabil înainte de a se proceda la analizarea pe fond a cererii de suspendare astfel cum a fost formulată se solicită instanței să se dispună obligarea reclamantei la plata unei cauțiuni în cuantumul prevăzut la art. 278 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală coroborat cu dispozițiile Legii nr.554/2004.

Pe fond se solicită respingerea cererii de suspendare a executării Deciziei de impunere nr. F-HD 28.12.2017 ca neîntemeiată.

Se solicită respingerea ca neîntemeiată a cererii privind anularea în parte a Deciziei de impunere nr. F-HD 530/2017 emisă de AJFP Hunedoara . Prin Decizia de impunere F-HD 28.12.2017 organele de inspecție fiscală au stabilit o TVA suplimentară în sumă de 2000 lei pentru perioada noiembrie 2015-septembrie 2017, ca urmare a faptului că reclamanta a depășit plafonul de înregistrare în scopuri de TVA la luna septembrie 2015 nefiind înregistrată în acest sens și necomportându-se ca un plătitor de TVA cu drepturile și obligațiile eferente.

În ceea ce privește legalitatea stabilirii de TVA suplimentară în sumă de 2000 lei, în speță sunt incidente prevederile art.152-153 din Titlul VI- taxa pe valoarea adăugată din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare și HG 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal pentru trim IV 2015 precum și cele ale Titlului VII- Taxa pe valoarea adăugată din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare pentru perioada 2016-2017.

În luna septembrie 2015 reclamanta a depășit plafonul de 220 000 lei realizând o cifră de afaceri în sumă de 250 000 lei și având obligația ca începând cu data de 01.11.2015 să se înregistreze în scopuri de TVA conform art.153 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Deși la nivelul anului 2015 organele fiscale au respins cererea de înregistrare în scopuri de TVA din motive pe care reclamanta nu a considerat necesar a le ataca la instanța de contencios administrativ faptul că în anul 2016 a depășit din nou plafonul de 220 000 lei până la care se putea aplica regimul special de scutire conform art.152 al(2) din Codul fiscal a creat din nou obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA.

Aceeași stare de fapt s-a regăsit și la nivelul anului 2017 când reclamanta a depășit plafonul în cursul trim.II.

Nici în anul 2016 și nici în anul 2017 la data depășirii plafonului de scutire SC SRL nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA constatându-se nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la obligația solicitării înregistrării în scopuri de TVA în momentul depășirii plafonului de 220 000 lei.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere în sumă de 2000 lei , SC SRL a încheiat cu Societatea J... SRL din Sebeș

În perioada ianuarie-decembrie 2016 societatea a înregistrat în conturile 605 *cheltuieli privind energia și apa* și 612 *cheltuieli cu redevențe, loc, gestiune, chirii* suma de 26352 lei din care 4391 lei, tva reprezentând cheltuieli cu chiria și utilități aferente unui imobil situat în localitatea Sebeș. Societatea nu a prezentat documente la organele fiscale din care să rezulte că bunurile și serviciile înscrise în facturile existente au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

În cauză nu au fost respectate prevederile art.297 al4 lit.a din Legea nr.227/2015 privind codul fiscal cu modificările și completările ulterioare.

Reclamanta contestă măsura dispusă considerând că nu datorează TVA suplimentară stabilită ca urmare a inspecției fiscale. Tribunalul constată că în trim. II 2016 a depășit plafonul de 220 000 lei realizând o cifră de afaceri în sumă de peste _____ lei, având obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art.153, în termen de 10 zile de la data atingerii ori depășirii plafonului, obligație pe care petenta nu a îndeplinit-o.

Deși în anul 2015 organele fiscale au respins cererea de înregistrare în scopuri de TVA din motive pe care petenta nu a considerat a le ataca în instanța de contencios administrativ, faptul că în anul 2016 se depășește plafonul de 220 000 lei până la care se putea aplica regimul special de scutire conform prevederilor art. 152 al2 din Codul fiscal, a determinat obligația reclamantei de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA în virtutea principiului de drept nemo censitur ignorare legem.

În concluzie, se va respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC _____ SRL în contradictoriu cu pârâta ANAF- Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a finanțelor Publice Hunedoara.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC I _____ SRL cu sediul în mun. _____ jud. Hunedoara în contradictoriu cu pârâta ANAF- Direcția Generală Regională a finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a finanțelor Publice Hunedoara cu sediul în mun. Deva str. 1 decembrie 1918 nr.30 jud. Hunedoara

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, recurs care se va depune la Tribunalul Hunedoara.

Pronunțată azi 24.04.2019 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

ALM/FI
4 EXP/ 28.05.2019



PENTRU CONFORMITATE
GREFIER,